

Jób könyvének és Kádár József ravatalának itt is egybeesik, itt esik egybe leginkább és legteljesebben az üzenete. A mi hitünkben a kereszt – amelyet Jóska fizikailag is szeretett érinteni, belőle erőt meríteni – nem csupán a fájdalom, de a végső diadal jele; a mi nagypéntekünkben mindig ott rejlik fakadó rügyként a húsvét, a szenvedésben és halálban a feltámadás. Ez a hit adott erőt szeretett elhunytunknak – Jóskának/Öcsinek – a becsületes munkához, a szeretethez házasságban, családban, munkahelyi és minden más közegben, ez ajándékozta meg bölcs belátásokkal, és ez a hit tartotta meg szenvedésének elesettségében, megválaszolatlan miértjeiben.

Most már mi mondjuk, a feltámadás rendíthetetlen hitével, fájó, de hálával telt szívvel, immár az ő életére – személyiségének, hitének, műveltségének, bölcsességének, olvasottságának, kádárjóska, intelligens humorának mindnyájunk által megtapasztalt ajándékára –: „Az Úr adta, az Úr elvette. Legyen áldott az Úr neve!”

Ezekkel a gondolatokkal búcsúzzunk elhunytunktól, aki maga is végső istenhozzádót mond övéinek. Mindenekelőtt drága feleségének, akivel oly példásan éltek meg nem csupán a hitvesi szeretet, de a szenvedés és a szolgálat frigyét is.

Hite és hitből fakadó értékrendje örökségével mond búcsút gyermekeinek és családjuknak, szeretett unokáinak, testvéreinek és családjaiuknak, felesége testvéreinek és családjaiuknak, összes kedves rokonának, szomszédjainak, barátainak, volt munkatársainak, buji és nyíregyházi ismerőseinek, egyházközsége, volt képviselőtestülete tagjainak, mindazoknak, akik szerették és tisztelték, s akik a viszontlátás, az örök élet reményében köszönnek most el tőle.

„Jertek, adjunk búcsúcsókot az elhunytunk!”

* * * * *

Nyíregyháza-Kertvárosi Görögkatolikus Parókia, Nyíregyháza, Legyező u. 3.

Honlap: www.kertvarosigorogok.hu – Tel.: 06-30/4155092 – E-mail: obbagyl@upcmail.hu

Felelős kiadó: Obbágy László parókus

2019. július 8-án **elhunyt Kádár József** testvérünk, aki egyházközségünk „alapító csapatának”, majd első képviselőtestületének meghatározó tagja volt. A Szent Kenet vételét követően, a haldokló betegért mondott papi imádság közben vette magához az irgalmas és emberszerető Isten. Életét, példáját hálás szívvel köszönjük.

A temetésén elhangzott gondolatok közreadásával tisztelgünk előtte.

Kádár József temetése

Nyíregyháza, 2019. július 13.

„Élt Husz földjén egy férfi. Feddhetetlen, derék ember volt, félte az Istent és kerülte a rosszat.”

Kedves Gyászoló Testvéreim!

Közel húsz esztendő ismeretségünk okán ki merem mondani, jó barátként állok Kádár József ravatalánál. E barátság okán sok szép személyes gondolatot mondhatnék el, de mégiscsak az egyház papjaként imádkozom itt, és így szólok a gyászolókhöz. Meg kell tehát küzdenem a túlzott személyesség, a szeretetből fakadó elfogultság kísértésével, hogy valóban az irgalmas és emberszerető Isten optikájával próbáljam nézni Kádár József hetven esztendejét, s így keressem e ravatal könnyeken túli üzenetét. Így szeretnék méltó lenni Isten – számunkra olykor igen nehezen érthető – szeretetének mélységéhez, a keresztény ember hittel teli gyászának méltóságához és elhunytunk, Kádár József testvérünk gondolkodó személyiségének (szinte Rodin Gondolkodó-szobrának alteregóját látjuk itt a fényképén), intellektuális intelligenciájának, tiszta és értelmes hit jellemezte egyéniségének emlékéhez is.

1. „Élt Husz földjén egy férfi. Feddhetetlen, derék ember volt, félte az Istent és kerülte a rosszat.” Jób könyve kezdődik ezekkel a szavakkal a Bibliában. Jób ez a feddhetetlen, derék ember, aki féli az Istent és kerülte a rosszat, s akiről azt is megtudjuk, hogy serény, becsületes, gyermekeit a jóra nevelő ember. Igyekszik mindent megadni övéinek, szorgalmas, kemény munkával biztosítva anyagi lehetőségeiket, ugyanakkor lelkiekben is a legjobbat, a legtöbbet adni nekik. Amikor pedig gyermekei kirepülnek, naponta áldozatot mutat be értük, hátha valamelyik vétkezik az Úr ellen.

Élt a Nyírség földjén egy férfi. Egy derék ember, akinek a munkájáról, a becsületességéről, a segítőkészségéről ismerői kalapemelő tisztelettel beszéltek. Aki nem volt ugyan tökéletes (magát végképp nem is tartotta annak), de amit Jóbról, Isten barátjáról olvassunk, a komoly törekvés elmondható róla is: kerülte a rosszat és tette a jót; igyekezett mindent megadni övéinek, jó példával járva előttük, igaz értékekre nevelve gyermekeit. Nem volt ugyan „hét-ezer juha, háromezer tevéje, ötszáz iga marhája, ötszáz szamara”, mint Jóbnak, de nem kétséges, hogy Kádár József lelki-szellemi értelemben rendkívül gazdag örökséget hagyott övéire.

2. Jób könyvének azonban bizony csak a felvezetése az eddig idézett néhány mondat. A történet folytatódik: a sátán mintegy „kikéri” Jóbot. Szinte „cukkolja” Istent, mondván: „Túlzottan szerezted, mindent megadsz neki... Nem ingyen olyan istenfélő ez a te Jóbod!” És Isten megengedi a próbát. Jób előbb anyagi javait, szeretteit, majd egészségét is elveszíti. És a könyv szinte nem szól másról, mint az emberiséget ezer évek óta kízó nagy kérdéstről: miért engedi meg Isten a szenvedést? Jönnek a barátok, pontos és magabiztos válaszokat adnak. Isten azonban Jóbot igazolja, aki nem fogadja el azt a kisztílú, torz istenképet, amely a szenvedést Isten büntetésének tekinti – ilyen értelemben lázad is a szenvedés e vallásosnak tűnő, valójában Isten végtelen nagyságát és kifürkészhetetlen terveit esetlen emberi gondolatok közé szorító értelmezése ellen –, hanem egész lényével keresi/kutatja a titkot, a miértet. És bár nem érti meg, azt az értetlensége ellenére ki tudja

mondani: „Ha a jót elfogadtuk Isten kezéből, miért ne fogadnánk el a rosszat is? ... Az Úr adta, az Úr elvette, legyen áldott az Úr neve!” És nem vétkezett Jób az Úr ellen.

Drága Testvéreim! Kádár József életének közel két teljes évtizede a szenvedésről szólt. Lázadt olykor, ahogy Jób lázadt, de – miközben a gondolkodó ember hitével maga is feltette a kérdéseket – káromlásnak érezte volna a leegyszerűsített magyarázatokat. Tudta, hogy „tükör által, homályosan látunk”, csak „akkor fogunk majd színről színre.” Tudta, hogy Jézus nem megmagyarázta az emberi szenvedést, hanem osztozott benne. Kádár József imádságaiban, gyónásainak mélységében ott volt az áldást hozó kétséget ugyan nem nélkülöző, de hittel teli vallomás: „Ha a jót elfogadtuk Isten kezéből, miért ne fogadnánk el a rosszat is? ... Az Úr adta, az Úr elvette, legyen áldott az Úr neve!” És nem vétkezett József az Úr ellen. – Pedig de megtehetette volna! A szenvedés attól még nagyon szenvedés, hogy valaki az oltárra teszi. A keresztből nem lehet hintaszéket ácsolni, s bizony van, hogy a szenvedés már fizikai és pszichés határainkat feszegeti, amikor szinte elviselhetetlen kínban ér össze a Getszemáni lelki és a Golgota testi fájdalma. Ekkor is a szeretet Istenébe kapaszkodni – ez az igaz ember, ez az igaz Jób, ez az igaz József, ez a mi mai igazunk példája.

3. Kedves Testvérek! Jób könyvét egyházunk a nagyhéten, Urunk Jézus Krisztus szenvedésének legszentebb napjaiban olvassa. Mert Jóbban, a szenvedő igazban előképét látjuk a nagybetűs Szenvedő Igaznak, a leöletésre vitt ártatlan Báránynak, magának Jézusnak. De nem csupán a Szenvedőnek...

A mi kertvárosi templomunkban – amelynek kertjében örök mentő marad a Kádár Jóska ültette örökzöld fenyőfa-sor – ott van az igaz Jób ikonja. És a kezében lévő tekercs szövege nem a szenvedésre vonatkozik. Miközben még ószövetségi, Krisztus előtti személyről van szó, Jób könyve a szenvedés misztériumán keresztül szinte újszövetségi bizonyossággal szól a feltámadásról: „Tudom, hogy megváltóm él, s a végső napon felkelek, és saját testemben látom meg az Istent.”